

Wielu chrześcijan zaczyna czytać Biblię z entuzjazmem. **Księga Rodzaju** jest fascynująca. **Księga Wyjścia** pełna akcji. Ale przychodzi moment, gdy czytelnik napotyka księgę pełną praw, ofiar, rytualnych zasad czystości i pozornie dziwnych przepisów.

Ta księga to **Księga Kapłańska**.

Dla wielu jest to najtrudniejsza księga **Starego Testamentu**. Niektórzy nawet rezygnują z jej czytania. Ale niewielu wie, że Księga Kapłańska jest jednym z najgłębszych tekstów całej Biblii i jednym z najlepszych kluczy do zrozumienia ofiary **Jezusa Chrystusa** oraz tajemnicy **Eucharystii**.

Bez Księgi Kapłańskiej znacząca część **Nowego Testamentu** pozostaje niepełna.

Ta księga nie jest po prostu zbiorem dawnych przepisów. W rzeczywistości jest **boskim podręcznikiem świętości**.

A jej główne przesłanie jest dzisiaj tak samo pilne, jak trzy tysiące lat temu.

1. O czym naprawdę jest Księga Kapłańska?

Księga Kapłańska jest trzecią księgą **Pentateuchu**, pierwszej dużej sekcji Biblii składającej się z:

- **Księga Rodzaju**
- **Księga Wyjścia**
- **Księga Kapłańska**
- **Księga Liczb**
- **Księga Powtórzonego Prawa**

Tradycja żydowska i chrześcijańska przypisuje te księgi **Mojżesz**, choć ich ostateczna redakcja mogła zostać ukończona wieki później w ramach tradycji kapłańskiej Izraela.

Nazwa „Kapłańska” pochodzi od pokolenia **Lewiego**, odpowiedzialnego za święty kult w Izraelu. Lewici i kapłani mieli zadanie chronić kult i świętość ludu.

Podczas gdy **Księga Wyjścia** opisuje wyjście z Egiptu i przymierze na Synaju, Księga

Kapłańska odpowiada na kluczowe pytanie:

Jak lud grzeszny może żyć w obecności świętego Boga?

Bo Bóg Izraela nie jest zwykłą bóstwem. Jest Bogiem trzykrotnie świętym.

2. Serce Księgi Kapłańskiej: Świętość

Gdyby trzeba było podsumować całą księgę jednym zdaniem, brzmiałoby ono:

„*Bądźcie święci, bo Ja, Pan, Bóg wasz, jestem święty.*”
(Kapłańska 19,2)

To zdanie przewija się przez całą księgę.

Świętość w Biblii nie oznacza po prostu „być dobrym człowiekiem”.

Oznacza **bycie oddzielnym dla Boga**.

Bóg wybrał lud **Izraela** spośród wszystkich narodów. Ale to wybranie wiązało się z odpowiedzialnością: żyć inaczej.

Księga Kapłańska uczy, że:

- Bóg jest święty
- Jego obecność jest święta
- Grzech niszczy wspólnotę z Nim
- Kult przywraca tę relację

Innymi słowy:

Świętość nie jest duchową opcją; jest przeznaczeniem człowieka.

3. Ofiary: Święty język Starego Przymierza

Jednym z najbardziej uderzających aspektów Księgi Kapłańskiej jest szczegółowy opis ofiar.

Dla współczesnego oka może to wydawać się dziwne. Ale w starożytnym świecie ofiara była uniwersalnym językiem religijnym.

Księga Kapłańska opisuje kilka głównych typów.

1. Całopalenie

Była to ofiara, w której całe zwierzę było palone dla Boga.

Symbolizowało **całkowite oddanie się Bogu**.

Nic nie pozostawało dla siebie.

Wszystko należało do Boga.

2. Ofiara z pokarmów

Składała się z mąki, oliwy i kadzidła.

Była to ofiara wdzięczności.

3. Ofiara wspólnotowa

Część była składana Bogu, część spożywał kapłan, a część ofiarodawca.

Symbolizowała **święty posiłek z Bogiem**.

Już tutaj pojawia się idea, która wieki później osiągnie szczyt w **Eucharystii**.

4. Ofiara za grzech

Była składana dla przebłagania przewinień.

Krew odgrywała centralną rolę, ponieważ symbolizowała życie.

5. Ofiara za przewinienie

Była składana, gdy ktoś wyrządził szkodę i musiał ją naprawić.

4. Krew: znak życia i odkupienia

Jednym z najważniejszych teologicznych przesłań Księgi Kapłańskiej jest:

„Bo życie ciała jest we krwi.”
(Kapłańska 17,11)

Dlatego krew była święta.

Nie była tylko elementem rytualnym.

Symbolizowała **życie należące do Boga**.

Ta zasada przygotowuje nas do zrozumienia ofiary Chrystusa.

W Nowym Testamencie **Jezus** przelewa swoją krew dla zbawienia świata.

Jak później powie **Święty Paweł**:

„Chrystus, nasza Pascha, został złożony w ofierze.”

Księga Kapłańska jest w pewnym sensie **gramatyką ofiary wyjaśniającą Krzyż**.

5. Dzień Pojednania: najuroczystszy rytuał

Jednym z najbardziej imponujących rozdziałów Księgi Kapłańskiej jest rozdział 16, który opisuje **Dzień Pojednania**.

Ten dzień znany jest jako **Jom Kippur**.

Był to najświętszy dzień w roku dla Izraela.

Tylko w tym dniu najwyższy kapłan mógł wejść do **Świętego Świętych** w **Świątyni w Jerozolimie**.

Rytuał obejmował dwa kozły:

1. Jeden był składany w ofierze.
2. Drugi był **kozłem ofiarnym**, na którego symbolicznie kładziono grzechy ludu, a następnie wypuszczano na pustynię.

Ten akt symbolizował usunięcie grzechu.

Chrześcijanie widzą w tym postać proroczą Chrystusa:

On jest **Ofiarą** i jednocześnie **tym, który niesie grzechy świata**.

6. Czystość i codzienne życie

Księga Kapłańska reguluje również aspekty życia codziennego:

- jedzenie
- choroby
- seksualność

- higiena
- życie rodzinne

Wielu współczesnych czytelników uważa te przepisy za dziwne. Ale ich cel był jasny:

stałe przypomnienie o świętości Boga.

Nawet codzienność miała wymiar duchowy.

Głębokie przesłanie było takie:

Nie ma rozdziału między życiem a religią.

Wszystko należy do Boga.

7. Słynny rozdział o świętości

Jednym z najpiękniejszych fragmentów Księgi Kapłańskiej jest rozdział 19.

Znajdujemy tu nauki moralne, które pozostają uniwersalne do dziś:

- szanować rodziców
- troszczyć się o ubogich
- nie kraść
- nie kłamać
- płacić sprawiedliwe wynagrodzenie
- miłować bliźniego

Pojawia się tu zdanie, które Jezus cytuje wieki później:

„Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego.”
(Kapłańska 19,18)

Kiedy **Jezus** odnosi się do tego przykazania, cytuje Księgę Kapłańską.

Innymi słowy:

Jedno z centralnych przykazań chrześcijaństwa pochodzi z tej księgi.

8. Księga Kapłańska a Msza Święta

Wiele elementów liturgii chrześcijańskiej ma swoje korzenie w Księdze Kapłańskiej:

- ołtarz
- kapłani
- szaty liturgiczne
- kadzidło
- ofiary
- dary

Wszystko to znajduje swoje wypełnienie w ofierze Chrystusa, odnawianej sakramentalnie w **Eucharystii**.

List do Hebrajczyków wyjaśnia, że Jezus jest prawdziwym **Arcykapłanem**, który nie wchodzi do ziemskiej świątyni, lecz do niebiańskiego sanktuarium.

Księga Kapłańska więc w chrześcijaństwie nie znika.

Spełnia się.

9. Dlaczego ta księga jest nadal aktualna?

Żyjemy w czasach, gdy słowo „świętość” niemal zniknęło z codziennego słownictwa.

Współczesna kultura mówi o sukcesie, dobrobycie, wolności, autentyczności.

Ale rzadko o świętości.

Księga Kapłańska przypomina nam coś podstawowego:

Bóg nadal jest święty.

A powołanie człowieka pozostaje takie samo:

być świętym.

Nie poprzez ludzką doskonałość, lecz przez jedność z Bogiem.

10. Praktyczne zastosowania w życiu duchowym

Chociaż nie jesteśmy zobowiązani do przestrzegania rytualnych praw Izraela, Księga Kapłańska zawiera zasady duchowe, które są bardzo aktualne.

1. Bóg zasługuje na cześć

Współczesna kultura trywializuje to, co święte.

Księga Kapłańska uczy, że Bóg nie jest abstrakcyjnym pojęciem.

On jest Panem.

2. Grzech ma konsekwencje

Księga jasno pokazuje, że grzech niszczy wspólnotę z Bogiem.

Pokuta wymaga nawrócenia.

3. Kult jest ważny

Relacja z Bogiem musi być wyrażana poprzez konkretne akty adoracji.

Dla chrześcijan szczególnie w **Mszy Świętej**.

4. Życie moralne ma znaczenie

Miłość bliźniego, sprawiedliwość, troska o słabych... to wszystko należy do świętości.

11. Księga Kapłańska a świętość chrześcijańska

Końcowe przesłanie księgi rezonuje również w Nowym Testamencie.

Apostoł **Święty Piotr** cytuje bezpośrednio Księgę Kapłańską, pisząc:

| *„Bądźcie święci, jak Ja jestem święty.”*

To pokazuje coś niezwykłego:

Ideał świętości Starego Testamentu **nie został zniesiony przez Chrystusa**.

Został wyniesiony.

Świętość chrześcijańska polega na życiu w jedności z Chrystusem, uczestnictwie w Jego ofierze i pozwoleniu, by Jego łaska przemieniała codzienne życie.

Zakończenie: Księga, która przypomina nam, kim jest Bóg

Księga Kapłańska nie jest starożytnym tekstem zagubionym w historii.

Jest trwałym przypomnieniem trzech fundamentalnych prawd:

Bóg jest święty.
Grzech jest rzeczywisty.
Wspólnota z Bogiem wymaga nawrócenia.

Ale przygotowuje nas także do zrozumienia największej tajemnicy:

że prawdziwa ofiara została już złożona.

I że dzięki **Jezusowi Chrystusowi** nie potrzebujemy już kamiennych świątyń ani ofiar zwierzęcych.

Bo doskonała ofiara została już dokonana na Krzyżu.

A za każdym razem, gdy uczestniczymy w **Eucharystii**, wchodzimy w pełne wypełnienie wszystkiego, co Księga Kapłańska zapowiadała.